

Jan Milata, Česká církev podobojí, Bakalářská práce, Katedra církevních dějin a práva HTF UK, Praha 2012, s. 57

Studenti HTF UK vnuji ve svých bakalářských i diplomových pracích české církvi podobojí pozornost pravidelně. Výjimkou není ani bakalářská práce Jana Milaty. Ten si v jejím úvodu dal za cíl, vnovat se dějinnému vývoji i teologii české kalvínické církve do vystoupení M. Luthera i prvních zástupců německé reformace. Uvádí zde, že chce podat obraz českého utrakvismu, který by byl prost pochopení tématu marxisticky a protestantsky orientovaných historiků.

Seznam v práci použité literatury i samotný její text přesto dokládají, že autor v mnohém vyšel právě z děl historiků spjatých s reformací církvemi (F. M. Bartoň, M. Spinka) i historiků inspirovaných zčásti ve svém vývoji myšlenkovými perspektivami radikální levice (R. Kalivoda).

Autor posuzované práce uffiil děln kolika významných historiků-husitologů. Pracoval i s adovou příručkou církevních dějin, edicí pramenů, s encyklopedií i slovníkem. Pohlédl více, než bylo třeba i k n kterým textům neseným výrazně popularizační tendencí. Svě téma uvádí kapitolou, v níž usiluje charakterizovat pozdně středověkou společnost i církevní reformní snahy v ní. Pak přechází k předhusitskému reformnímu církevnímu hnutí v letech a na Moravě, Janu Husovi, počátkům, průběhu a vyvrcholení husitské revoluce, aby se v závěru své práce vnovoval organizační strukturu kalvínické církve.

Výsledky jeho usilování nejsou nejlepší. V práci měl její autor dokázat, že zvládl na příslušné úrovni základní metodologické postupy a je schopen zachytit a uměně prolnout základní fakta i ideové projevy života kalvínické církve v jejím zkoumaném období. To bylo možno i na úrovni bakalářské práce realizovat, pokud by se její autor rozhodl hned od počátku postupovat podstatně systematictěji. Jak se projevovalo i během řady konzultací, J. Milata se jen postupně odhodlával jít cestou kritického zkoumání svého tématu. I v konečné verzi jeho práce je patrná jistá popularizační tendence. Ve svém textu nechá bez kritického zhodnocení zazníti i neprokazatelné (smrt Jana fiifky na flalude ní v ed., s. 33).

Přesto je nesporné, že J. Milata svou práci pravidelně konzultoval. řadu (během konzultací i opakovaně vyslovených) připomínek však dokázal promítnout do svého textu jen po určitou mez. Některé rady a doporučení pedagoga do své práce prostě zahrnout nedokázal. Ve svém textu nevyuffil ani n kterých doporučených děle. Po zváření všech skutečností práci hodnotím stupněm neprospěšně.